

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako bi bil petek praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LII.

V Ljubljani, 7. aprila 1899

List 14.

Češčena si Marija.

Speval F. S. Finžgar.

Amen.

Nagiblje k zatonu se maj, — —
Otresi se cvetje z drevesa,
Prosévajo žarna nebesa
Pramene goreče vročine,
Da cvetje gine. —
Kak sad bo to cvetje rodilo,
In káko za trud bo plačilo,
Kdo ve?

Lahko, da poletni vihar
Razdene in zruši,
Kar je posejal gospodar,
Lahko, da posahne ob suši?
Kdo ve?

Za kaplje prelite potu,
Ne bodo našeli sadu.
Ne v bisere, v grenke solzé
Te kaplje se izpremene.

Oj majnik, ti v srcu kedaj,
Zatrosil kreposti si maj!
In vsklile so cvetke lepo
Cvetele, dehtele ljubko.
Nič več! Ker sedaj
Zatonil mladosti je maj! —
Sadove, sadove želimo,
Sadove za starosti zimo!
Sadov je potreba od mož,
Ne cvetja in pisanih rož.
Po sadu jih boste spoznali,
Če dobro so seme sejali.
Oj, seme ni bilo smetljivo
In padlo na dobro je njivo. —
Samo ta vihar
Srca gospodar,
Te strasti goreče
Srce nam moreče!

Leđena le té so nam toča
In suša pekoča,
Ki hoče, da v srčnem bi vrti
Sadovi vsi bili zatrti. — —

Pomoči, Marija, pomoči.
Pomoči daj v borbi nam vroči!
Ugasni teh strastij nam plamen —
Zato prisrčno kličem Ti: Amen.

Jezus Kristus pravi Bog.

IV. Prorokbe.

C. Prorokbe, katere je Jezus Kristus sam izrekel.

Jezus Kristus je tudi sam prorokoval mnogo prihodnjih rečij, in vse njegove prorokbe so se natančno izpolnile ali pa se še izpolnujejo.

1.) O samem sebi je prorokoval razne okoliščine svoje smrti, potem svoje vstajenje in vnebohod.

a) „Kakor je Mojzes povišal kačo v puščavi, tako mora povišan biti Sin človekov.“ (Jan. 3, 14). S temi besedami je prorokoval svojo smrt na križu.

Ko so Mu prigovarjali, naj se umakne iz Galileje zalezovanju kralja Heroda, povedal je naravnost, da Ga čaka smrt v Jeruzalemu rekoč:

„Ne zgodi se, da bi bil prorok umorjen zunaj Jeruzalema.“ (Luk. 13, 33).

Predno se je podal s svojimi učenci poslednjikrat v Jeruzalem, popisal jim je natančno, kaj se tamkaj zgodi z Njim. Govoril jim je takole: „Glejte, gremo v Jeruzalem, in Sin človekov bo izdan velikim duhovnikom in pismarjem, in (ti) Ga obsodijo v smrt.“

in Ga izročé nevernikom, da Ga bodo zasramovali in bičali in križali in tretji dan bo vstal od smrti.“ (Mat. 20, 18—19).

Dva dni pred zadnjim velikonočnim praznikom je rekel: „Veste, da bode čez dva dni velika noč, in Sin človekov bo izdan, da bo križan.“ (Mat. 26, 2). To je govoril po slovesnem vhodu v Jeruzalem, ko po človeški pameti ni bilo možno soditi, da se tako hitro izpremeni ljudsko mišljenje. Po človeški razsodnosti bi se bilo moglo k večjemu ugibati, da Ga bodo skušali njegovi sovražniki skrivaj umoriti. Zlasti pa ni bilo povoda misliti na to, da bode obsojen na križ, ker so Mu njegovi sovražniki očitali, da sabote ne posvečuje in Boga preklinja. Takih pa Mojzesova postava ni velevala križati, ampak kamenjati. Zato so Judje tudi že nekaterikrat nameravali, da bi Ga bili kamenjali.

b) Svoje vstajenje je prorokoval ob raznih prilikah. Ko je prvokrat očistil tempelj, vprašali so Ga Judje, s kakim čudežem jim dokaže, da ima pravico tako postopati. On pa jim je odgovoril: „Poderite ta tempelj, in v treh dneh ga postavim.“ In sv. evangelist dostavlja: „Govoril pa je o templju svojega telesa. Ko je torej od mrtvih vstal, spomnili so se njegovi učenci, da je to govoril.“ (Jan. 2, 19 sl.).

Ob drugi priložnosti je rekel: „Kakor je bil Jona v trebuhu morskega soma tri dni in tri noči, tako bo Sin človekov v srcu zemlje tri dni in tri noči.“ (Mat. 12, 40).

Po končani zadnji večerji je obljubil apostolom, da pojde po svojem vstajenju pred njimi v Galilejo: „Kadar pa vstanem, pojdem pred vami v Galilejo.“ (Mark. 14, 28).

c) O svojem vnebohodu je zatrjeval svojim učencem, da „Ga bodo videli iti tje gori, kjer je bil poprej.“ (Jan. 6, 63). Magdaleni pa je rekel prikazavši se jej po vstajenju: „Pojdi k mojim bratom in povej jim: Grem k svojemu Očetu in k vašemu Očetu; k svojemu Bogu in k vašemu Bogu.“ (Jan. 20, 17).

Ker sta vstajenje in vnebohod hkrati največja Jezusova čudeža, ne more biti nikakega dvoma, da je njijna napoved prava prorokba.

2.) Svojim apostolom in učencem je napovedal, da prejmo kmalu po njegovem vnebohodu moč sv. Duha, in da bodo potem pričevali o Njem v Jeruzalemu in po vsi Judeji in Samariji in do kraja sveta (Dj. ap. 1, 8). Zaradi tega pa jih bodo tirali pred poglavarje in kralje

in jih sodili; pretrpeti jim bo mnogo, naposled celo mučeniško smrt (Mat. 10, 18; Jan. 16, 2). Posebej je še prorokoval Judovo izdajalstvo (Jan. 13, 21 sl.), vse okoliščine Petrove nezvestobe, da Ga bo trikrat zatajil, predno bo petelin dvakrat zapel (Mat. 26, 34; Mark. 14, 30); dalje mučeniško smrt Petrovo, in sicer smrt na križu — in naravno smrt apostola Janeza. (Jan. 21, 18 sl.).

Cerkvena zgodovina priča, kako natančno se je izpolnilo vse to.

3.) O svoji cerkvi je prorokoval, da se združijo v njej Judje in neverniki tako, da bo jeden hlev in jeden pastir (Jan. 10, 16); primerjal jo je z goršičnim zrnom in kvassom, s čimur je napovedal njeno čudovito razširjevanje in njen blagodejni vpliv na нравno življenje (Mat. 13, 31 sl.); prorokoval je, da peklerska vrata nikdar ne premagajo cerkve (Mat. 16, 18), in da se bo njegov evangelij oznaueval po vsem svetu vsem narodom v izpričevanje. (Mat. 24, 14).

Vse to se je deloma že izpolnilo, deloma pa se še vedno izpolnjuje.

4.) Najznamenitejša pa je Jezusova prorokba o razdejanju jeruzalemskega mesta in templja ter osodi judovskega naroda.

Ko je Jezus ob svojem slovesnem vhodu v Jeruzalem od daleč zagledal nesrečno mesto, zjokal se je nad njim in je rekel:

„Ko bi pač spoznalo tudi ti vsaj ta svoj dan, kaj je za tvoj mir! A zdaj je skrito pred tvojimi očmi. Zakaj dnevi pridejo nad te, ko te obdajo tvoji sovražniki z nasipom in te bodo oblegali in stiskali od vseh strani. In na tla pordero tebe in tvoje otroke v tebi, in kamena ne pusté v tebi na kamenu, ker nisi spoznalo časa svojega obiskanja.“ (Luk. 19, 42—44). Ko so Ga nekoliko pozneje vprašali njegovi učenci, bo li tudi veličastni in trdno zidani tempelj razdejan, odgovoril jim je: „Ali vidite vse to? Resnično vam povem, tukaj ne bode puščen kamen na kamenu, kateri ne bi bil razvaljen.“ (Mat. 24, 2). Tudi jim je na njihovo prošnjo povedal nekatere predznake, iz katerih so mogli sklepati, kdaj se bo vse to godilo. Rekel je med drugim: „Resnično vam povem, da ta rod ne preide, dokler se vse to ne zgodi.“ (Mat. 24, 34). Poprej pa bodo lažnjivi proroki ljudi begali, govoreč: „Jaz sem Kristus.“ In kadar se prikaže na svetem mestu gnusoba razdejanja, katero je napovedal prorok Danijel, takrat naj beži na hribe, kdor je v Judeji. Na-

tančneje popisujoč bedo onih dnij napoveduje zlasti kugo in lakoto ter pravi slednjič: „Tokrat bo velika stiska, kakeršne ni bilo od začetka sveta do zdaj, in je ne bo.“ (Mat. 24, 21).

O konečni osodi judovskega naroda pa govori takole: „Velika nadloga bo po deželi in jeza nad tem narodom. In padali bodo pod ostrino meča, in v sužnost jih bodo gonili med vse narode, in neverniki bodo teptali Jeruzalem, dokler se ne izpolnijo časi narodov.“ (Luk. 21, 23—24).

Kako natančno so se izpolnile tudi vse te prorokbe, priča ne le cerkvena, ampak tudi svetna zgodovina. Zlasti judovski zgodovinar Jožef Flavij natančno popisuje vse te dogodke, katerim je bil sam priča. Pritrjujeta mu rimska zgodovinarja Tacit in Svetonij.

Jeruzalem je razdejal rimski vojskovodja (pozneje cesar) Tit l. 70. po Kristusovem rojstvu, torej le 37 let po izrečenem prorokovanju, ko je še živel mnogo onih, ki so Kristusa zavrgli in v smrt obsodili, mnogo onih, ki so govorili pred Pilatom: „Njegova kri pridi na nas in na naše otroke!“ (Mat. 27, 25) — in mnogo onih, katerim so veljale Kristusove besede na križevem potu: „Hčere jeruzalemske, nikar se ne jokajte nad menoj, ampak jokajte se nad seboj in nad svojimi otroki.“ (Luk. 23, 28). Lažnjivih prorokov, trdečih, da so od Boga poslani rešit judovsko ljudstvo rimskega gospodstva, nastopilo je, kakor trdi Jožef Flavij, okrog 60. Predno se je rimska vojna približala Jeruzalemu ter mesto obdala z nasipom, godili so se v templju umori in druga gnusobna dejanja, in kristijani so se spomnili Kristusovega prorokovanja ter so pravočasno ubežali iz Jeruzalema.

Grozna je bila stiska v obleganem mestu. Kuga in lakota ste morili nesrečno ljudstvo. Jožef Flavij pripoveduje, da je neka mati spekla in použila svoje lastno dete. Mnogo ubežnikov so rimski vojaki križali. Po petmesečnem obleganju so Rimci prodrli v mesto, kjer so neusmiljeno morili še vedno uporne in trdovratne Jude. Hiše so razdirali in požigali, in tudi krasni tempelj je proti poveljnikovi volji postal žrtva plamena. Kuga, lakota in rimski meč so pokončali 1.100.000 Judov, 97.000 jih je bilo prodanih v sužnost. In še dandanes je judovski zarod brez prave domovine, razpršen po vsem svetu, in — kar je najbolj čudovito — po takem porazu vendarle ni izginil iz zgodovine, kakor toliko drugih, večjih narodov. Vedno še živi in se množi: jasna priča vsevednosti in božanstva

Onega, katerega ni hotel sprejeti in priznati za svojega Mesijo.

Vseh teh nenavadnih in deloma čudovitih podrobnostij o razdejanju jeruzalemskega mesta in templja ter osodi judovskega naroda po človeški razsodnosti ni bilo možno naprej vedeti in uganiti. Zato ni dvoma, da so Kristusove besede prava in resnična prorokba.

V četrtem stoletju po Kristusu je hotel cesar Julijan odpadnik odstraniti dokaz za resničnost krščanske vere, kateri se nahaja v izpolnjeni Kristusovi prorokbi; zato je sklenil zopet postaviti judovski tempelj. A nov čudež je preprečil izvršitev tega naklepa. Ognjeni izbruhi in druge čudovite prikazni, ki se ne morejo razlagati naravnim potom, in o katerih zanesljivo poročajo krščanski in paganski pisatelji, prisilile so delalce, da so morali pričeto delo ustaviti. Tako se je doseglo uprav nasprotno od onega, kar je brezbožni cesar s svojim poskusom nameraval.

S prorokbo o razdejanju jeruzalemskega mesta in templja je najtesneje spojena Kristusova prorokba o koncu sveta. Kakor se je prva natančno izpolnila, tako se brezdvombeno izpolni tudi poslednja.

Jezus Kristus je s čudeži razodeval svojo vsemogočnost, s prorokovanjem prihodnjih rečij pa je dokazal svojo vsevednost. Čudeži in prorokbe sta najočitnejša in najjasnejša dokaza njegovega božanstva. Imamo pa še drugih dokazov, ki spopolnjujejo čudovito sliko božjega začetnika krščanske vere ter še bolj utrjujejo naše prepričanje, da je ta vera resnična.

Prof. dr. Ivan Svetina.

(Dalje prihodnjič.)

Veseli in raduj se, devica Marija, aleluja!

Krist je od mrtvih vstal, premagani so njegovi sovražniki, premagane peklenske sile. Kateri kristijan bi se sedaj ne veselil? Zares premišljevali smo grenko, poniževalno in hudo trpljenje Kristovo, ž njim sočustvovali in se kesali svojih grehov, a sedaj, sedaj se hočemo tudi radovati z vstalim Jezusom! Veselimo se z Jezusom, ki je slovesno premagal svoje nasprotnike in tretji dan vstal iz groba z nadnaravno mogočnostjo v nebeškem svitu, saj je On božji Sin, naš odrešenik, da, naš brat!

Toda mi se veselimo Kristovega vstajenja tudi radi njegove presvete Matere. V naravi človeški je, da sin ljubi mater. Kdo je bolj ljubil svojo mater nego Jezus? In brezdvombno smemo trditi, da je naš Izveličar po svojem vstajenju najprvo obiskal svojo presveto Mater. Kako nepopisljivo in ginljivo veselje je pač navdajalo materinsko srce Marijino, ko je videla pred seboj v nebeškem žaru in svitu Jezusa, častitljivega, veličastnega, povišanega, zmogovitega! In prav zato častitljivo pozdravlja sveta rimsko-ka-

toliška cerkev Devico devic: „Veseli in raduj se, devica Marija, aleluja!“ — O veselimo in radujmo se tudi mi z Materjo božjo vred. zakaj Krist, naš Izveličar, je vstal in odrešil svet pogubljenja!

Jezus Krist je vstal od mrtvih in s tem na novo dal poročstvo, da bodedo i mi vstali poslednji dan. Da, vstali bodedo, saj molimo s prepričanjem: „Verujem vstajenje mesa.“ Ko bodedo umrli, položili bodo naše telo v zemljo, kjer bode razpadlo in se spremenilo v prah, toda na dan večne sodbe se bodo naše kosti zopet sklenile in se obdale z mesom, in bodedo vstali. Dal Bog, da bi bilo tedaj naše telo lepo, prenovljeno, častljivo in odmenjeno za uživanje onega blaženstva, po katerem tu na zemlji tako neodoljivo težimo, hrepenimo in želimo.

Vstajenje naših teles je istinito, neopovrgljivo, brezdvomno. O tem sv. Pismo na mnogih krajih prav lepo, a tudi grozno opisuje. Sv. Pavel piše: „Vsi bodedo vstali, dasi ne vsi spremenjeni“. Jeden izmed Makabejskih bratov je rekel trinogu: „Ti prehubnež! nas sicer moriš v sedanjem življenju; toda Kralj nas bo, ker umrjemo radi njegovih zakonov, ob vstajenju obudil k večnemu življenju.“ (2. Mak. 7, 9.)

Prav zato so mučeniki radi trpeli grozovite in neizrekljive muke, ker so bili prepričani, da bodo uprav v tem telesu vstali poveljani iz grobov; saj je že Job v starem zakonu, sedeč na gnoju in ogledujoč razpadajoče, gnjile ude, prepričevalno vzkliknil: „Vem, da moj odrešenik živi, in poslednji dan bom vstal iz zemlje; in zopet bom obdan s svojo kožo, in v svojem mesu bom videl svojega Boga. Jaz sam ga bom videl, in moje oči ga bodo gledale, in ne drugi. To upanje je hranjeno v mojem srcu.“ (Knjiga Job. 19, 25—27.)

Blaga duša! veseli se torej, gl-j, kolika čast in slava te čaka, ako živiš po božjih zakonih, ako krotiš svojo slabo voljo, svoje razdražljivo, jezno, pohotno, strastno nagnenje, in vse rad in voljno potrpiš zavoljo Boga v lasten prid. Čim bolj se zatajuješ in premaguješ, toliko večje blaženstvo boš užival v svetih nebesih, toliko veličastneje bode tvoje vstajenje na sodnji dan. „Oni, ki z Jezusom trpe, bodo tudi z Jezusom poveljani.“ (Sv. Pavel) Nemirno je naše srce. Prave sreče in zadovoljnosti ni na svetu, zakaj ves človeški rod je smrtno grešil v Adamu kot svojem očetu, in po podedovanem grehu je človeška narava popačena in k slabemu nagnjena. Zato mora človek pokoriti se in si nebesa zaslužiti z lastnim trdom. In prav zato, da ne zgreši svojega zadnjega in vzvišenega namena, se mora odreči in odpovedati marsikateri zabavi. A človek se lahko zatajuje, premaguje in varuje dušne nesreče, če le njegove oči vedno gledajo na zadnji namen, na brezkončno, neizpremenljivo, večno slavo nebeško. Tako se bodo na sodnji dan tudi nad nami spolnile besede preroka Izaije: „Oživeli bodo tvoji mrtvi, moji pobiti bodo vstali, zbudite se, in hvalo prepevajate, ki v prahu stanujete.“ (Iz 26, 19.)

Da, da, vstali bodedo slovesno iz grobov in prepevali čast in slavo vsemogočnemu Bogu. In tedaj bodo na večno združeni, ki se ljubijo tu na zemlji; stariši in otroci, bratje in sestre, prijatelji, znanci. Kako lepo pravi Jezus: „To je volja mojega Očeta, ki me je poslal, da ima vsakdo, ki vidi Sinu in vanj veruje, večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan.“ (Jan. 6, 40.)

S svojim vstajenjem je Jezus neizbrisljivo, nezmotljivo, neovrgljivo še enkrat potrdil, da je On res Sin božji in odrešenik sveta. Ko bi Jezus ne bil vstal od mrtvih, bi pač nam nasprotniki sv. vere lahko očitali, da smo praznoverci; ker pa je On resnično vstal, je vse, kar je govoril, resnica in On sam je zgolj Resnica. Zatorej se bode vse istinito zgodilo, kar je prorokoval in na koncu sveta pride še enkrat sodit žive in mrtve, kakor pravi sv. Pismo: „Sin človekov bo prišel v veličanstvu svojega Očeta s svojimi angelji in takrat bo povrnil vsakomu po njegovih delih.“ (Mat 16, 27.)

Zares težavno je naše življenje, in kdor za Kristom ne hodi, gotovo pade in se na večno pogubi. Da pa postane Gospodovo breme lahko in sladko, da zadobimo večno blaženstvo v nebesih, ne smemo nikdar pozabiti Marije, prečiste device, saj je Ona pribežališče grešnikov, tolažnica žalostnih, pomoč kristijanov. Ko je Jezus visel v grozinih bolečinah na križu, dal jo je vse n ljudem za mater. Torej zatecimo se k Mariji, naši skrbni materi, v vseh stiskah, težavah in nadlogah in jo prosimo udano, goreče in neprenehoma pomoči. Ona je že milijonom in milijonom ljudi sprosil rešitve pri svojem božjem Sinu, saj je to čisto umevno, kako neki more ljubeči Sin odbiti ponižno prošnjo svoje Matere? — Da zasije ljudem solnce lepše bodočnosti, da se povrne mir in ljubezen v krščanske stanove, v krščanske družine, tedaj se mora povrniti človeštvo k Mariji. Naše geslo torej bodi: Nazaj k Mariji! zakaj le po Mariji moremo priti k Jezusu. Zlasti pa sedaj po veliki noči, po mogočnem in slovesnem vstajenju Kristovem, se zatekajmo z neko priprosto, da, otroško ljubeznijo k Mariji, in gotovo bodedo uslišani. Preje smo z Marijo žalovali, a sedaj se hočemo ž njo veseliti in radovati se, in bodedo tako Materi božji njeni otroci gotovo všeč. Čim bolj Marijo ljubimo, toliko bližje smo nebesom.

A. M

Milih darov prosimo

za zidanje avstrijske misijonske hiše

za Osrednjo Afriko

v Mühlandu pri Briksenu.

Padel je Ondurman, glavno mesto Mahdijeve države, kruto gospodarstvo dervihev je uničeno, ubožani ter decimirani rodovi sudanski z radostjo pozdravljajo novo dobro urejeno vlado. Novi Chartum se dviguje ravnokar na razvalinah starega mesta. To mesto postane veliko, zelo veliko. Kmalu, kmalu bode lokomotiva prisopibala na sotoku obeh Nilovih rek. Kak razloček med poprejšnjo in sedanjo dobo. Karavane Knobleharjeve trebale so za pot iz Kahire v Chartum 3 mesece. Zdaj je železnica že izpeljana do Asuana in pride se že v 12 dneh iz Kahire v Chartum; za par let se bode prišlo v dveh dneh. Daljava od Kahire do Chartuma znaša 250 nemških milj. Vse stremljenje kolonijalne velesile uporablja božja previdnost, da odpira in gladi pota sv. Kristovi veri. In naj rečejo nekateri zoper Angleže, kar hočejo, istina pa je, da le Angleži so kos navalom in uporom Mahdistov in Arabcev; le Angleži zamorejo obširni Sudan braniti

zoper vse napade, ter tako omogočiti razširjenje krščanske vere med Kamovim rodом.

Misijon v Osrednji Afriki, ki je bil razširjen po teh zopet po vojski pridobljenih krajih, je v tesni zvezi z Avstrijo. Ta misijon je pod pokroviteljstvom našega presvitlega cesarja; imel je na tisoče avstrijskih udov ter vdeležencev in bil večinoma vzdržan z avstrijskimi denarji. 25 avstrijskih misijonarjev, (med njimi skoraj polovica Slovencev, oziroma kranjskih rojakov) je pokopanih v vročem pesku Afrikanskem tik Nila. Še danes slujejo imena teh pogumnih misijonarjev med ondotnimi rodovi. Po božji previdnosti se zdaj, ko se odpirajo širne misijonske pokrajine, posebna hiša zida za ta misijon: „Misijonska hiša kongregacije „Sinov najsvetejšega Srca Jezusovega“ v Mühlandu, pri Briksenu na Tirolskem. Za to smo kupili navadno kmetijsko hišo in tudi nekaj sveta; polovico kupnine smo plačali. Hiša, ki smo jo jeli zidati meseca rožnika 1 1898, je bila že meseca novembra pod streho. To delo smo pričeli v zaupanju v najsvetejše srce Jezusovo. Da pa zamoremo delo nadaljevati, treba nam je gmočnih pomočkov. Torej se radi podpore pozivljamo do vseh prijateljev in dobrotnikov starega avstrijskega misijona v Osrednji Afriki, pa tudi do vseh častilcev božjega Srca Jezusovega v dopolnitev in izvršitev naše misijonske hiše. Naša kongregacija je revna kakor so vsi misijonarji. Postavili smo to hišo vsled posebne želje propagande, škofov in avstrijske vlade ter bočemo po zmoglosti skrbeti, da to nalogo srečno izvršimo

Chartum je ključ do zamorske dežele. Preko Chartuma prodremo v neizmerno planjavo Sudansko. Že sta se podala dva misijonarja na pot v Chartum priredit misijonsko štacijo ali postajo. Pokrajina tega misijona, ki mu Avstrija pokroviteljuje, se razprostira od rdečega morja do Adamana in sega od prvega Nilovega katarakta noter do Albert Nijanca jezera. 40.000.000 paganov zamorcev čaka veselega oznanila sv. evangelija. Avstrija naj ne zapusti tega svojega dela in misijona! Država, kakoršna je Avstrija, naj se vzdržuje po visokih in vzvišenih idejah sv. vere; naj se za te nazore poteguje, saj njej prija naloga varstvene velesile misijonov. Nesebično delovanje Avstrije za razširjenje sv. vere bode pridobilo božji blagoslov nad presvitlega pokrovitelja cesarja, celo cesarsko hišo in vse dežele habsburške krone.

Sinovi najsvetejšega srca Jezusovega bodo izprosili svojim dobrotnikom vseh zemeljskih in nebeških blaginj in božje Srce Jezusovo bode v svcji velikodušnosti povrnilo vsak tudi najmanjši dar stoterno.

Tu se gre za potrebno katoliško in avstrijsko napravo silno velike važnosti. Misijonska hiša bode postala podlaga za uspešno delovanje v prid zamorcem, in vsak dar prav pride in hasne.

Za prispevke vsake vrste prirčno prosi prednik misijonske hiše „Sinov najsvetejšega Srca Jezusovega“ za Osrednjo Afriko v Mühlandu pri Briksenu (Tirolsko).

V praznik sv. Jožefa.

Pater F. Ks. Geyer.

Tako prosi oče Geyer, ki je bil poprej duhovnik sekovske škofije. Pozneje je vstopil v afrikanski misijon in je že po Egiptu in Nubiji misijonaril. Omenjamo naj tu tudi važnosti sv. misijona v Sudanu. Res je sicer, da se zdaj Kitajska odpira vplivu krščanskih držav in krščanske vere. A mi mislimo, da se bode odprlo še bolj obširno in vspešno polje za krščansko vero in evropsko kulturo v Sudanu. To pa mislimo zato, ker se je kot blagodejen predpevek že pred 50. leti razlegal in mogočno donel po teh pokrajinah glas sv. evangelija iz ust o. Ryllo, našega junaškega Knobleharja in drugih misijonarjev-mučenikov.

Mili Bog daj misijonarjem poguma in obilne žetve in jim obudi mnogo dobrotnikov!

Župnik Alojzij Kummer.

Iz nasprotnika — velik častilec usmiljenek.

Še pred nedavnim časom se je mnogo pisalo in govorilo o strašni kugi, ki je pretila dunajskemu mestu. Vse spoštovanje pa zaslužijo oni zdravniki, duhovniki in usmiljenke, ki so se žrtvovali z nevarnostjo lastnega življenja, da pomorejo nesrečnim žrtvam. Take odlične osebe pač zaslužijo, da se odkrijmo v njihovi navzočnosti.

Čudovita srčnost in nevstrašenost neke usmiljenke, ki se je prostovoljno oglasila, da hoče streči svojima dvema sestrama, ki ste se takoj v začetku opogumile streči od vsega sveta ločenemu bolniku, napotilo je nekega mogotca dr. Morica v liberalnem „Budapest dnevniku“ k sledeči izjavi:

„Nisem vedno tako sodil o usmiljenkah, teh nevestah Gospodovih, kakor danes. Zapeljan po modernih nazorih, sodil sem o njih kot bitjih, ki so zgrešila svoj poklic, namreč, da bi kot posvetne zemske žene čutile in ljubile. Danes pa odkrito priznavam, da vsako tako vzvišeno bitje vzbuja v meni največje spoštovanje. Da sem spremenil svoje prejšnje nazore, zgodilo se je nenadoma, in sicer na zelo priprost način. — Nekega dne obiskal sem namreč ubogega tovariša-pisatelja, ki je ležal smrtno bolan v Štefanije bolnišnici.

Manjkalo mu je vsega ne le zdravja, ampak tudi premoženja, kar se tako rado dogaja mnogim in ne vedno najslabšim v republiki duhov. Žalosti mi je pokalo srce, ko sem videl revnega prijatelja v taki okolici, v tem dušičem zraku bolnišnic.

Vendar je bil bolni prijatelj zadovoljen s svojo osodo; vedel je, da bode moral kmalu umreti; saj se je sam učil zdravilstva. Vendar je z nekako lahkoto in mirnostjo pričakoval smrti. Tu nenadoma prekine najin pogovor; zakaj ena usmiljenek je pristopila, da mu poda zdravil. Nikdar v svojem življenju ne bodem pozabil, kako se je spremenilo njegovo blede, skoro mrtvaško obličje pri njenem pogledu. Na obrazu igrala mu je neka ljubka zadovoljnost in sreča. Ko je zopet po nekaterih tolažilnih besedah, ki jih je spregovorila z bolnikom, izginila, zašepetal mi je prijatelj: „Te sestre so angeli, pravi angeli. Kadar ne morem po noči spati, vidim jih, kako tiho, sedeč na nizkih stolcih, pletejo in bdijo, in tedaj čutim se srečnega, kajti dobro vem, da čuva nad nami ubogimi bolniki ljubeznivo, usmiljeno oko teh Samaritanek!“

Od tega trenutka začel sem se tudi jaz zanimati za te svete osebe; videl sem jih v bolnicah pri postelji bolnih in umirajočih, v šolah, kjer so z izredno požrtvovalnostjo sejale dobro seme v srca izročeni jim gojencev, kateri so jim še po dolgih letih ohranili iskreno ljubezen in spoštovanje. In povsod, kjer sem jih spoznaval pri njih vzvišenem poklicu, povsod občudoval sem ono zvesto spolnovanje svojih dolžnosti, ki se ne da primerjati. Vse to je presegalo, kar zamoremo dejanski zahtevati in pričakovati od človeka. Ne da bi jim bilo do kakega plačila ali hvale; sledile so čutu neumljive ljubezni, ki jih je navdajala v toliki meri, da so pozabile na se.

Pač nahajamo vzvišene izgledne ljubezni do bližnjega tudi izven reda usmiljenek.

One plemenite gospe, ki skrbijo v vojski za ranjence, ona hčerka nekega angleškega duhovnika, ki je pred nekaj leti odpotovala na otok gobovcev, da bi stregla tem nesrečnikom; oni zdravniki, ki zdravijo nalezljive bolezni z lastno nevarnostjo; vsi ti so pač svitile zvezde na nebu človekoljubja. Toda nobeden teh posameznih vzgledov ne doseže onih, ki so si postavile za nalogo s čudovito udanostjo in ljubeznijo streči le bolnikom. Tiho preobloženim z delom potekajo skromni dnevi življenja, skoro pozabljene umirajo, in vender so izvršile tako slavna, vzvišena dejanja, kot jih sploh učiniti zamorejo. Pravo slavje večne ljubezni so v tej grenki dolini solz, zmaga božanstva v človeku, dokaz plemenitosti človeške narave, ako je ta očiščena po veri in ljubezni.*

Ta manj verni mož je temi svojimi besedami za usmiljenke pač več povedal — kot bi bil mogel izustiti največji njihov zaščitnik.

Iv. Barlé.

Česa naj se učijo naše hčere?

Pred vsim skrbite za dobro, versko vzgojo v šolah. A to še ni zadosti; tudi vi sami morate navajati svoje hčere k koristnemu delu. — Učite jih kuhati tečna jedila. Učite jih, kako se pere, lika, kako se pletejo nogavice, prišijejo gumbi, kako naj si tudi same delajo svojo obleko. Učite jih kruh peči, in da dobra kuharica mnogo prihrani pri zdravlilih. Učite jih, da je krona vredna 100 vinarjev, in da le on varčuje, ki manj izdava, kakor sprejema, in da morajo ubožati oni, ki več izdajo. Učite jih, da jim priprosta a plačana obleka lepše pristoji kakor svilena, a ne plačana. Povejte jim, da je polno, okroglo zdravo lice več vredno kakor 100 slepilnih nališpov in nakitov, ki vzbujajo človeku gnus, ako pogleda tako spako od blizu. Priporočajte jim, naj nosijo močne, trpežne črevlje. Učite jih, kako se kupuje — potem pa tudi preračuni, ali se vjemajo računi. Povejte jim, da bčžjo podobo v sebi z czkim prepasovanjem le skrunijo in kvarijo. Učite jih samozavesti, vstrajnosti in marljivosti. Recite jim, da je počten delalec v platneni srajci in s predpasnikom, tudi brez premoženja, več vreden kakor kopa bogato opravljenih in gosposkih potepuhov. Navajajte jih k spretnemu obdelovanju vrta in radostnemu razveseljevanju v prosti naravi. In ako vam pripušča denar, učite jih tudi godbe, slikanja in raznih umetnosti. Povejte jim, da so boljši sprehodi peš kakor na konju. Učite jih zaničevati — prezirati zunanjost, in ako se reče „da“ ali „ne“, misliti se mora tudi v resnici tako.

Povejte jim odkrito, da zakonska sreča ni odvisna od zunanje potrate in močevega premoženja, ampak samo od njegovega značaja in verskega mišljenja.

Ako ste jih vsega tega naučili in so one tudi razumele, potem je lahkim srcem vedete v svet — svētna sapa jim ne bo kalila najlepšega kinča — deviške nedolžnosti.

Iv. B—e.

Rimsko.

Sv. Oče Lev XIII. Lansko leto je bila v Turinu na Laškem katoliška razstava. Iz raznih daljnih dežel so prišli misijonarji s svojimi gojenci. Ko je bila v jeseni razstava končana, odpravili so se domačini zamorskih dežel v Rim da bi se poklonili sv. Očetu. Razdeljeni so bili v naslednje skupine: 33 Eritrejcev pod vodstvom kapucina P. Vincencija, 16 Indijanek iz okolice mesta Madraea, 14 Kitajcev, katere je vodil P. Fogolla, titularni škof v Bagi, 26 otrok iz gornjega Egipta s frančiškanom P. Ricardom, 6 Beduinov iz zajordanske puščave, 9 otrok iz Jeruzalema in Betlehema, 11 jugoamerikanskih Indijanov pod vodstvom salezijancev. Ti ptujci, zelo različni po polti in stasu, so pač največ zanimanja vzbujali pri obiskovalcih razstave.

Celo laški kralj in kraljica sta seanimala za nje in za njih spremljevalce, misijonarje. Sprejela sta je na kraljevem gradu v Turinu, napravila jim gostijo ter se prav prijazno razgovarjala z njimi in z misijonarji.

Tudi v Rimu so ti nenavadni gostje vzbudili pozornost in radovednost. Predstavili so se sv. Očetu v Klementinski dvorani v Vatikanu. Najprej so sv. Oče sprejeli one iz svete dežele, potem Kitajce in Beduine in ostale skupine po vrsti. Prav priprosto in prijazno so se razgovarjali z njimi in z misijonarji ter jim končno posvetili razne nabožne predmete, katere so potem seboj vzeli v spomin na Rim in na Evropo. Petletna Egipčanka, ki je izborno znala laški je sv. Očetu govorila krasno pesem, v kateri je proslavljala velikega naslednika sv. Petra, ter jim na to vročila dragoceno egiptsko vezilo, na katerem so se čitale besede: „Ubi Petrus, ibi Ecclesia. Fiet unum ovile et unus Pastor.“ (Kjer Peter, tam cerkev. Bodi jeden hlev in jeden Pastir.)

Sv. Oče so bili ganjeni, vzdignili so dete in pogladili. — O tem so pisali tudi protikatoliški listi jako laskavo. Da, pisali bi o vsem, kar se tiče sv. Cerkve in vznešene osebe papeževe laskavo, da bi le vedno pisati hoteli resnico!

A. M.

Razgled po svetu.

Italija. Posebnost laških narodnih praznikov, ktere prireja ali pa vsaj podpira vlada zadnjih 50 let, je pač ta, da spominjajo domačih znamenitih dogodkov. A ti dogodki so bili redom vse nekaj drugega, kakor jih Italija dandanes hoče svetu pokazati. Tako se na primer vsako leto slavi z veliko slovesnostjo vpeljava državnega temeljnega zakona, dasiravno nima nikacega pomena več za Laško. Vsak člen je spremenjen, vse je predelano in prenovljeno in večkrat se je že izrazila želja, naj bi se kip kralja Alberta, ki je ustanovil državni temeljni zakon, kar naravnost odstranil iz zbornice.

Kakor ta obletnica, slavil se je pred kratkim na Bikoki (Bicocca) v Lombardiji spomin leta 1849 ondi padlih Piemontezov. Velike vrline Piemontezi res niso pokazali, saj jih je hrabri Radecki zapodil dostikrat v beg. A vojaki so pa bili kristijani, bili so se za domovino in spodobil bi se jim bil vsaj kristijanski spomenik. Vlada pa je dala napraviti na bojnem polju kip brez križa. Žalostne so besede, katere sem čul pri tej priliki iz ust nekega starca. Rekel je: „Predenaj smo šli v boj, napotili smo se v cerkev, in če smo kedaj zmagali, zbralo se je naše ženstvo z mladino v cerkvi in zapelo je slovesno „Te Deum“. A časi se spreminjajo, danes pa so naši potomci pozabili, da so bili njihovi predniki kristijanji in na grobove jim stavijo paganske spomenike.“

Res, kaj tacega se more pripetiti le tam, kjer vlada napenja vse sile, da bi zatrla versko misel.

Kakor je lani vse vrelo v Avstriji, tako vre letos v Italiji po vseučiliščih. Katoliški akademiki niso zadovoljni z brezverskimi profesorji, socijalisti in prostozidarji pa rogovilijo, kjer le morejo. Tako je vseučilišče v Turinu že dolgo časa zaprto. Stvar se je prenesla tudi v državni zbor in tu se je jelo ukrepati o potrebščinah vseučiliščnikov ter prišlo na vprašanje, bi se li smela dovoliti katolikom lastna vseučilišča. Odgovorilo se je seve da ne, ker se isto ne dovoli niti socijalistom. S peščico rogoviležev se hoče torej primerjati v Italiji ogromna večina laškega naroda. Sicer se pa socijalizem in materijalizem smeta prostovoljno širiti po vseh javnih šolah, a versko gibanje se kolikor mogoče zabranjuje. Poznam tu v Turinu profesorja strokovnjaka, ki je na vseučilišču molil pred predavanjem in je bil vsled tega umirovljen.

Kakor o vseučiliščih, obravnava se v laški zbornici tudi vprašanje, kako zboljšati stanje duhovnikom. Tukajšnje cerkve so bile namreč pred l. 1848 jako bogate in duhovniki so lahko izhajali. A prišla je prekucija; Italijo so hoteli zjediniti, zato pa jim je trebalo vjakov in denarja. Začetkoma so nalagali večje davke, ko pa i tem potom ni šlo, polastili so se cerkvenega premoženja in s tem pahnili duhovnike v bedo. Dandanes jim seveda vlada hoče vračati z desetino in še tako, da bi spravila katoliško politiko v drugi tir. Katoliška politika jim je preklerikalna, kakor je pripomnil oni dan poslanec Legasi. A to ne bo šlo tako z lahka, kajti laški katoliki imajo na krmilu samega Leva XIII, ki je močan kot hrast in ga ne umakne.

V Italiji vlada dandanes pravi „kulturni boj“; duhovnikom se ne privošči mir niti v cerkvi. Ni davno, kar je sklenilo višje sodišče, da smejo vstopiti v cerkev neblagoslovljene zastave, kar se ni nikdar na Laškem dovolilo. Cerkev je to prepovedala. Možje pa se ne zmenijo dosti za cerkvene prepovedi in če se jim kak duhovnik upré, kakor se je zgodilo pred kratkim v Rimu, pokličejo orožnike in potem hočeš nočeš zastava mora vihrati v cerkvi. Duhovnik pa prebije nekaj časa na to v ječi, kar se je upiral postavi!

Vsakdo lahko spozna, kako tako ravnanje družu dobre duhove, vznemirja ljudi, uničuje narodu moč in slabi državo samo. A laška vlada tega ne vidi, ker je slepa; o njej bi se pač lahko reklo, da poseblja v sebi protiversko

stranko. Upajmo pa, da zasveti kmalu lepša doba. „Kulturni boj“ ni škodil katolikom na Nemškem! nasprotno: ojačal jih je in utrdil v veri! Da bi se isto moglo reči kaj kmalu tudi o Italiji.

Josip Leben v Turinu.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec aprilj 1899.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Uboge redovnice v Italiji.

b) Posebni nameni:

7.) **Blaženi Herman Jožef.** Da bi bila nedolžnost obvarovana pred zapeljevanjem. Goreči duhovniki, ki rešujejo mladino. Učiteljska in vzgojevališča.

8.) **Sv. Perpetuus.** Južno-ameriški škofje. Da bi spodleteli belgijskim prostozidarjem njihovi načrti. Špansko in Portugalsko.

9.) **Bela nedelja.** Spodobno praznovanje dne prvega sv. obhajila. Duhovniki in obhajanci. Vztrajnost pri premnogih ljudeh.

10.) **Sv. Mohtilda.** Važne rodovniške zadeve. Ženske samostanske šole. Da bi upeljali po srednjih šolah marijanske kongregacije.

11.) **Sv. Leon Veliki, papež.** Sv. oče. Da bi se rešila Evropa prekucuhov. Razevit društva sv. družine.

12.) **Sv. Zenon.** Odstranitev hudega pohujšanja. Katoliška dijaška društva. Da bi se popolnoma odpravilo pregrešno dvobojevanje.

13.) **Sv. Hermenegild.** Da bi mladeniči imenitnejšega stanu prav posebno pazili na dušno svojo plemenitost. Božji blagoslov za pomladanske setve.

M o l i t e v,

(ktero naj bi molili udje molitvenega apostoljstva.)

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s tistim Božjim namenom, s katerim si Ti, sam Bog, Gospoda poveličal nekdanj na zemlji s Svojim presv. Srcem, in Ga še sedaj neprenehoma v najsv. Zakramentu po vsem svetu do konca časov poveličuješ, in da posnemam presv. Srce preblazene, vselej brezmadežne Device Marije, Ti darujem danes in vsak hip današnjega dneva vse svoje namene in misli, vsa svoja čutila in želje, vsa svoja dela in besede. (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII 1885.)

Zlasti Ti jih darujem za duhovne vaje, kakor tudi za vse v tem mesecu in zlasti današnji dan udom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Srce mojega Jezusa, stori, da Te vedno bolj ljubim! Amen. (Vsakikrat 300 dnij odpustka, enkrat v mesecu, če se moli vsak dan, popolni odpustek: Pij IX. 26 listop. 1876.)

Sladko srce Marijino, bodi moje rešenje! (300 dnij odpustka vsakikrat. Pij IX. 1852.)

O sveti Jožef, predpodoba in varuh čistilcev presv. Srca Jezusovega, prosi za nas! (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1892.)

Sveti nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, bl. Petef Kanizij, prosite za nas!

N.

Raznoterosti.

Družba sv. Cirila in Metoda si vrlo pomaga naprej. Graški kupec Jurij Vrečko je po nasvetu graškega rodoljubnega advokata dr. Ivana Klasinca zapustil družbi hišo sredi Gradca. To je te dni prodal odvetnik Klasinec tako ugodno, da je družba prišla do blizo 28.000 gld. premoženja. Prav v tem času je po domoljubnem prizadevanju mariborskega notarja Martina Kocbek družba bila v stanu kar najugodnejšim načinom pridobiti si graščino na Muti z več orali sveta in pravico ribištva v Dravi. S tem je za vedno rešen oni kraj Slovenstvu: ker zvonili so mu že mrtvaškim zvonovom. V najkrajem času bođe namreč v tem gradiču ob našega rodú najskrajnejši meji slovenska šola. Istotako se je družba do mala razbremenila dolga, koji se je posebno še radi Velikovške šole moral narediti. Tako požrtvalen je namreč družbin odbor, da so njeni odborniki na osebni kredit imeli najetih veliko nad 20.000 gld. Družba je torej sedaj posestnica na Korškem v Velikovci; v Štajarski na Muti in na Primorskem v Trstu. — Toliko Vam Slovencem za velikonočne pirube; posebno Vam, neutrudnim Slovenkam, ki ste družbin ponos. Prosim Vas — lepo Vas prosimo, nikar nas ne pozabite tudi ne v prihodnje.

V Rimu je 5. t. m. umrl 62 let star veliki dvorni kapelan na savojskem dvoru msgr. Valérij Anzino od 17. svojega leta vže prištet duhovščini tega dvora. Ob Viktor Emanuela smrti so ga mnogo imenovali po časnikih. Koj ko je namreč Pij IX. izvedel o smrtno nevarni bolezni tega prvega v Rimu kraljujočega laškega kralja, poslal je svojega zakristana škofa Marinelli, naj bi kralja obiskal in v njega imenu z njim govoril. A odrekel se je Marinellému na kraljevem dvoru vstop. — Le malo ur pozneje je kralja znova napadlo. Za trdno se je sklepalo, da umrje. Zato pobiti kapelan Anzine — ki je nekoliko časa bil sam pri vladarji — v bližnjo župno cerkev pri sv. Vincenciji in Anastaziji po sv. obhajilo, ki je koj koj prinese in kralju podeli. Pri svoji duhovski časti je Anzino moral zatrditi rimskega mesta kardinalu-vikariju, da je umrl kralj kot katoliški kristijan obžalujoč krivice, ki je je cerkvi učinil. Vsled tega so pokopali kralja z vsemi cerkvenimi častmi v staroslavnem panteonu Lahnkoumevno je, da je bilo Anzinovo stalo težavno; a umel je modro posredovati med cerkvenimi gosposkami in med kraljevim dvorom. Bival je vse svoje življenje kot duhovniku gre — cerkvi zvest, ob svojih priznanih vrlinah in svoji radodarnosti do revežev občespoštovana osebnost.

Dobro je je skupila opraviljvka. Ni prav, torej tudi ne varno, ako se človek vpričo neznanih ljudi o tretjem nepovoljno izraža, ali pa se iz odsotnih norčuje. V Lipsiji je več gospej in gospodov vstopilo v železniški voz I. razreda. Popotniki si niso bili drug drugemu znani. Dolgo so molčali, potem so jeli govoriti o gledališču. Neka gospa, ki je prisostovala igri „Euryanthe“, se je jako odurno izjavila o gospej Š., prvi pevki. Rekla je besedična gospa nekemu nasproti sedečemu gospodu: „Ali mi boste pritrdili, ako rečem, da je gospa Š. prestara za to nalogo? Ko začne peti, mislil bi človek, da sliši ropot, in

vrščenje zarujovelega ladijnega vijaka.“ Pikro ji odgovori gospod: „Gospa, vse to povejte kar naravnost gospej Š., saj ona tik vas sedi.“ Vse utihne. Dotična gospa zarudi ter umolkne osramočena. Pa kmalu se ojači ter se, hoteč popraviti svojo napake, obrne do gospe Š. ter reče: „Velikokrat prosim odpuščenja. Vsemu temu kriv je le kritik ali presojevalec V., ki je pokvaril mojo samostojno sodno zmožnost. Pri vsaki priliki ta zoprni človek ponižuje vaše talente in vaše vrline.“ Pevka je odgovorila: „Vi sami zamorete vse to povedati pevcu V., ki tik mene sedi.“ Izgovorne gospe je bilo potem tako sram, da je hotela z alarmsignalom vlak ustaviti ter jo potegniti. A ni šlo, ker ta aparat je bil, kakor navadno, pokvarjen.

Župnik Alojzij Kummer.

Velika ljubezen do grešnikov. O sv. Francišku Ksaveriju se pripoveduje, da je na popotovanju v Indijo izpovedoval vojaka, ki je imel veliko težo grehov na vesti. Za pokoro pa mu je naložil samo en očenaš „Pokoro za tvoje grehe bom pa jaz delal“ je dejal svetnik. Šel je v bližnji god in se je bičal do krvi. — Prednica nekega samostana je morala posvariti neko svojih duhovnih hčera; „pokoro pa“ je rekla, „bom jaz storila: tri dni post in molčanje.“

Kapelan Josip Pluntarič.

Listek.

Leona XIII. zdravstveno stalo sodijo nekteri preugodno, nekteri prečrnoglédo. A resnica je v tem, da se sv. Očetu stopnjema utrjuje zdravje: se vé počasi Duh, ta je živ kot ogenj; a telo je slabo. 89 let — to je starost! — Prvi, kojega je izmed tujih prihajalcev sprejel v svoji bolezni, je kardinal-nadžkof iz Merheln Goossens. Ob tej priliki se je Leon XIII. vneto spominjal časov, ko je bival kot nuncij v Bruselju na Belgijskem. Začetkoma je govoril s kardinalom v francoskem, potem pa v latinskem jeziku povdarjajoč: saj pač belgijski katoliki ohranijo edinost med seboj. Marijin god 25. marija, je bral sv. mašo. Po vsem soditi, v velikem tednu ni maševal; tudi veliki petek ne — koji dan kot vidni namestnik Kristov bere sv. mašo na celem svetu on sam. Tudi je za enkrat odpovedana papeževa maša 11. aprilja, kot praznik sv. papeža Leona I. Slovenci! ne jenjajte moliti: naj bi nam Bog milostno ohranil modrega Leona XIII.

Presvetli knežkof dr. Anton Bonaventura Jeglič je posvečeval trojnih sv. olj in umival veliki četrtek, 30. marcija, v stolnici dvanajsterim starčekom noge. Najstarejemu njih je bilo 88, najmlajemu 69 — vsem skupaj pa 932 let. Potem je je pogostil v svoji palači. — Veliko soboto, 1. aprilja, je vodil procesijo vstajenja ob 1/2 5 uri iz Šenklažva. — Velikonočni dan, 2. aprilja, je v stolni cerkvi ob 1/2 10. pridigal, nato maševal in po slovesni sv. irashi podelil apostolski blagoslov s popolnim odpustekom. — Ob popoludnji 3. uri tega dne je vodil potresno procesijo vseh ljubljanskih župnij iz Šenklažva na sv. Jakoba trg. Tam je po odpetih litanijah matere Božje in po opravljenih molitvah zoper šibo potresa pred Marijinim znamenjem z Najsvetejšim podelil blagoslov.